

Stephen Amidon

Ulice kobylek

Argo

Stephen Amidon
Ulice Kobylek

Argo

Přeložila Petra Diestlerová

Ukázka elektronické knihy

Pro Clementine

Viděl jen půlku vesmíru ten,
kdo nikdy nespatřil Dům bolesti.
– Emerson

Prolog

PATRICK

Toho psa srazil na ulici Kobylek. Objevil se znenadání, černá šmouha v pohybu. Strhl vůz stranou, ale nestačilo to – okrajem nárazníku zachytil zadek zvířete a ono obloukem odletělo zpátky do noci. Jeho zakňučení se sladilo se skřípěním brzdících pneumatik. On pak zastavil uprostřed ulice, srdce mu prudce bušilo a říkal si, že vyrazit si na projížďku možná nakonec nebyl až tak dobrý nápad.

Chvilku trvalo, než zraněné zvíře našel. Uteklo zpátky směrem, odkud přišlo, ale dostalo se jen na nejbližší trávník a tam se nyní točilo v kruzích a rafalo si po boku v marné snaze uniknout bolesti. Nakonec si lehlo a začalo si ránu usilovně olizovat. Pes byl velký a černý. Možná labrador, nebo mix labradora s něčím jiným. Patrick se ve psech nevyznal.

Rozhlédl se po okolních domech, aby zjistil, jestli se v nich už rozsvěcí a obyvatelé vycházejí v županech na verandy. Všude vládlo ticho. Hodiny na palubní desce ukazovaly 3:11. Bylo

Ukázka elektronické knihy

dost dobře možné, že si obyvatelé ulice Kobylek celé události vůbec nevšimli. Domy tu stály zanořené hluboko v zahradách, okna měly pevně zavřená. Většinu předních fasád stínily stromy. To, co se odehrávalo na ulici, bylo daleko.

Pes si dál olizoval ránu, ačkoli jeho pohyby naznačovaly, že se zotavuje. Patrick si říkal, že by měl jet dál. On za to nemůže. V Emersonu nesměli psi pobíhat navolno. To všichni věděli. Vyžadovalo se dvoumetrové vodítko. Všude byly cedule, které na to upozorňovaly. A je docela možné, že on má v krvi víc alkoholu, než je povoleno. Rozhodně nepotřeboval dokazovat střízlivost nějakému ospalému poldovi. *Jeď domů,* pobízel se. *Dopij tu flašku, zalez do pelechu. Víš, jak to chodí. Přijde svítání a po něm další jalový den.*

Ale nedokázal se k tomu přimět. Zranil živou bytost. Tudíž je za ni odpovědný. Musí pomoct. Nepotřebuje do přetíženého nákupního košíku viny, který s sebou vláčí, přidávat další položku. Uzavřel sám se sebou dohodu, že se nepřestane chovat slušně. Může se vzdát všeho ostatního, ale tohohle ne.

Zaparkoval vůz u obrubníku. Pes pořád ležel schoulený na trávě, ale zraněnému boku se už věnoval méně usilovně. Když se teď Patrick odhodlal pomáhat, náhle si uvědomil, že nemá nejmenší tušení, co si počít. Nepřipadalo v úvahu, aby naložil toho velkého, vyděšeného a možná krvácejícího tvora do svého BMW M3 a převezl ho na celonoční veterinární kliniku. A rozhodně si ho nevezme domů. Ať už udělá cokoli, musí to udělat tady. Nakonec ho nenapadlo nic jiného, než že se mu podívá na obojek, jestli tam není číslo, kam by mohl zavolat.

Vystoupil. Pes ho sledoval a čekal, až lidská bytost situaci definuje.

„Hodný kluk," řekl Patrick, ačkoli neměl žádný důkaz ani o jedné části toho tvrzení.

Pes krátce zakňučel, spíš jako pinknutí radaru než volání o pomoc. Měřil si tvora, který mu způsobil bolest. Nepřátelsky škubal ocasem. Patrick natáhl pravačku ve smírném gestu, dlaní dolů, se svěšenými prsty, jako člen královské rodiny očekávající políbení. To bylo víceméně všechno, co o komunikaci se psy věděl. Nikdy psa neměl.

Zraněné zvíře se ztěžka zvedlo a pravou zadní tlapu drželo kousek nad trávníkem. To bylo dobré znamení. Jestliže se dokázal zvednout, nemá poškozenou páteř a zřejmě ani žádné životně důležité orgány. Mohl by odkulhat zpátky domů, kde se o něj postará ten pitomec, který ho nechal uprostřed noci běhat volně. Patrick se obrátil zpátky k vozu, ale strnul, když pes zavrčel. Hluboce a hrozivě, jako drtička odpadků, která je připravená přijmout odpad. Znovu se otočil ke zvířeti. Původně hladká srst na šíji se zježila do pichlavých štětin. Výhrůžně udělalo krok dopředu. Stav poraněné nohy se zjevně každou vteřinou zlepšoval.

Fajn, pomyslel si Patrick. *Je čas jet si domů lehnout.* Znovu ukázal psovi ruku, tentokrát dlaní dopředu, jako když policista zastavuje dopravu. Není nutné to hrotit. Ať si to převezme ten člověk, jehož jméno je napsané na obojku. Ať si obstará dvoumetrové vodítko a začne dodržovat ten zatracený zákon.

O krok ustoupil. Pes o krok postoupil, jako by ho napodoboval. Patricka napadlo, jestli pes jeho gesto nepochopil jinak, než bylo zamýšleno. Rychle se ohlédl. Dvířka vozu nechal otevřená. To bylo dobré. Do bezpečí mu zbývalo jen pět rychlých kroků. Byl si skoro jistý, že se tam dokáže dostat dřív než třínohý pes.

Jenže pak zvíře otočilo hlavu, když jeho pozornost upoutalo cosi v hustém mlází, které oddělovalo architektonickou obludnost přímo před Patrickem od ještě většího sousedního domu. Patrick sledoval jeho pohled. Zpočátku viděl jen různé stupně ničeho. Stromy rostly těsně vedle sebe, provázané sítí popínavých rostlin. Ale potom se z pozadí něco vylouplo. Linie tmy ve tvaru postavy. Lidská bytost – vysoká, rozložitá –, která se na ně dívala ze vzdálenosti asi třiceti metrů.

Co to má být?

„To je váš pes?“ zavolal Patrick.

Žádná odpověď.

„Haló?“

Nic. Tohle nedávalo smysl. Proč by se majitel psa schovával mezi stromy? Pokuty za volně pobíhající psy nebyly *až tak* vysoké. Ledaže by to nebyl majitel psa. Jenže tuláků a bezdomovců se v Emersonu taky moc nevyskytovalo. Pokud věděl, zdejší populaci lidí bez domova tvořila proměnlivá skupinka mužů, kteří dočasně tábořili v Hiltonu, když je vykoply naštvané manželky. On by to měl vědět, loni byl jedním z nich.

Znovu se na psa podíval právě ve chvíli, kdy si zvíře zjevně udělalo názor na osobu ve stínech a obrátilo se zpátky k Patrickovi. A v tu chvíli si zjevně udělalo názor i na něj, a ne moc dobrý. Zavrčelo ještě temněji. A popošlo o další výhrůžný krok, s vražednou kradmostí, jaká bývá k vidění v televizních dokumentech o národním parku Serengeti. Zraněná noha se mu mezitím očividně plně uzdravila.

Čas vypadnout. Urychleně. Patrick se rozpomněl na manévr z dob, kdy hrával fotbal, důrazně dupl pravou nohou před sebe, pak se otočil na patě a vyrazil opačným směrem. Aby se dostal do bezpečí, stačilo udělat pět kroků, skočit do

Ukázka elektronické knihy

vozu a zabouchnout dvířka. A skoro se mu to podařilo. Přední nohou už byl uvnitř, když mu v zadní straně stehna té druhé explodovala ostrá bolest. Pes ho kousl. Naštěstí se nestačil zahryznout. Patrick setrvačností vletěl na sedadlo řidiče a práskl dvířky. Ta se však nezavřela, narazila na polštář kostí a tkání. Psí hlava. Ozvalo se ohlušující zavytí, následované kňučivým ústupem. Patrick dovřel dveře, zatímco pes kulhal k hustému mlází, odkud ten skrytý člověk lhostejně sledoval, jak zvíře napadlo jinou lidskou bytost.

Patrick si opatrně osahal zraněné stehno. Kalhoty měl natržené, ale nenahmatal žádnou krev. Pořád byl plný adrenalinu a ten nyní poháněl hněv. Co se to kčertu právě stalo? Proč ten blbec nezasáhl? Že by dal psovi nějaký tajný signál k útoku? Patrick nastartoval a chvíli s vozem manévroval, aby si mohl dálkovými světly posvítit do lesíka, ale tam už nikdo nebyl. Jen stromy a popínavky. A samozřejmě tma, trpělivě čekající, až tohle zběsilé drobné narušení její nadvlády skončí.

Když dojel zpátky do svého řadového domku, svlékl si Patrick natržené kalhoty a ohledal zranění. Kůže zůstala neporušená, ačkoli tušil, že se mu tam udělá pořádná modřina. Natřel to místo pro všechny případy dezinfekcí a pak na ně přiložil sáček s ledem. Na úlevu od bolesti si dopřál velkého panáka whisky Suntory a dva ibuprofeny.

Už táhlo na čtvrtou. Měl by být v posteli. Měl být v posteli v době, kdy ho ten pes kousl. Měl být v posteli v době, kdy se rozhodl, že se trochu projede. Jenže ho probudil sen a vyhnal ho z domu. Vlastně ani ne sen, pouze hlas bez těla, který se ozýval jasněji a z větší blízkosti, než kam by pronikl jakýkoli sen. *Tati, můžeš mě přijet vyzvednout?* Nepocházel z doby, kdy

byla Gabi holčička, veselá a bezstarostná, a potřebovala odvoz po fotbalovém tréninku nebo z odpoledního srazu s kamarádkami v obchoďáku. Nebylo to ani její pozdější já, prosící, zpustošené, rozbité, volající z půjčeného telefonu na jedno použití nebo na účet volaného z automatu ve vězení, kde stála minuta hovoru 24,99 dolaru. Ne, tohle byl hlas z téhle doby a tohoto místa, hlas mladé ženy, kterou se měla stát. Sebevědomý a trochu netrpělivý. Na pokraji dospělosti. Prokazovala otci laskavost tím, že mu dovolila prokázat jí laskavost.

Když k němu promluvila, nebyl v posteli, ale ve svém starém polohovacím křesle, jediné součásti zařízení, kterou si přinesl ze svého zmizelého života. Chvilku mu trvalo, než se vzpamatoval. Měl na sobě oblečení, do kterého se převlékl po práci, khaki kalhoty a tričko s límečkem. Na stolku vedle něj stála sklenice s rozpuštěným ledem vonícím po whisky a miska skořápek od pistácií. Kanál Discovery vysílal ztlumený pořad o vousatých mužích ve člunu, zápolících se živly.

Na spánek nebyla naděje, a tak sedl do auta. Projížděl městem po namátkou zvolené trase. Tu odbočil doleva, tu doprava. Nesešlo na tom, hlavně když zůstával v pohybu. Z Adamsovy na Cabotovu, ze Svatojakubské na Smithovu a pak na Rockinghamskou. Po Hlavní ulici skrze centrum města, kde nebylo nic otevřené, ale všechno zářivě osvětlené. Kolem střední školy, kde stál na obrovském parkovišti jediný osamělý vůz a světla sodíkových výbojek ho zalévala jako teplá přeháňka. Kolem nonstop samoobsluhy, kde za neprůstřelným sklem seděla hopperovská postava. A pak na ulici Kobylek, kde mu zkřížil cestu černý pes.

Měl by se v tom zbývajícím střípku noci pokusit trochu vyspat, ale bez pomoci to nezvládne. Ne s bolavou nohou, ne,

když mu v žilách pořád koluje zbytkový adrenalin. A tak si dolil ten japonský zázračný lék a zamyslel se nad postavou v lesíku. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc ho to štvalo. Nedokázal si představit, že by někdo v tomhle městě nezasáhl, kdyby jeho psa srazilo auto, ten pes pak napadl člověka a nechal se přirazit do dvířek. To zvíře nejspíš dostávalo dražší zdravotní péči než dvě třetiny dětí na světě. A přesto se z lesíka nic neozvalo. A jestli se tam ten muž nachomýtl jenom náhodou, tak co tam pohledával? Nedávalo to smysl.

Napadlo ho, že by mohl zavolat na policii a nahlásit podezřelou osobu a toulavého psa. Ale dokázal si představit, jak by to probíhalo. Trpělivě by ho vyslechli, poslali by na ulici Kobylek hlídku, hlídka by nic nenašla. A Patrick navíc s místními poldy nevycházel zrovna nejlíp. Ne, musí to celé hodit za hlavu. Rozhodl se, že si dopřeje ještě dvě skleničky. To mu pomůže vyplnit ty tři dlouhé hodiny, než bude muset vstávat a cvičit, než se konečně připlíží na dohled pustina rána.

Středa poledne

DANIELLE

Když vešli do dveří, měla plné ruce práce. Stejně jako všichni ostatní – přes poledne býval v obchodě největší ruch. Lidi rádi kupovali šperky uprostřed dne. Převážně zaměstnanci z kanceláří o polední pauze. Páry, osamělí muži – slušná klientela. Když jste chtěli něco prodat, tak jste obědvali buď časně, pozdě, nebo vůbec.

Tihle dva ale nebyli zákazníci. To poznala okamžitě. Nebyli ani pár, nebo přinejmenším ne ten typ dvojic, jaké do zlatnictví chodily obvykle. Černoška středního věku, která vypadala jako ředitelka střední školy, v doprovodu bílého tvrďáka, který by mohl trénovat řecko-římský zápas. Žena byla trochu oplácaná, ale ta kila navíc nesla dobře, oblečení měla nažehlené, každý vlásek na svém místě. Muž měl tělo vypracované činkami a pivem, vlasy zastřižené elektrickým strojkem a upravené gelem. Ne, ti si rozhodně nepřišli koupit zásnubní prstýnek. Na krku jim visely průkazky, které takhle

z dálky nedokázala rozluštit. Nejspíš budou z berňáku. Steve si jich určitě všiml na kamerovém okruhu. Nejspíš už v kanceláři hází dokumenty do skartovačky.

Tomi zrovna markovala něco, co vypadalo na prstýnek s půlkarátovým diamantem, takže zbývala Britt. Ta nána je měla za zákazníky, a tudíž k nim vyrazila s tou svojí šmírou, kterou považovala za šarm. Ale její úsměv se rozplynul, jakmile žena promluvila. Britt se ohlédla a ukázala na Danielle.

A je to tady, pomyslela si. Zase. Eden včera večer volala, těsně po půlnoci, jenže Danielle telefon neslyšela. Šla si lehnout brzy a vypnula si zvonění, kvůli té nedávné sérii otravných telefonátů, které byly nejspíš pokusy o podvod. Takže volání od dcery našla, až když se ráno probudila. Eden nenechala zprávu. Danielle jí zkusila zavolat zpátky, ale nedovolala se. Což znamená, že nemohla předejít tomu, čím se ji ti dva chystají zavalit, ať už je to cokoli.

Danielle neměla problémy s berňákem a její dcera neměla peníze, takže jsou ti lidi možná ze sociálky. Jenže sociálka obvykle nechodí ve dvou. A ti hadi, kteří předávají obsílky a soudní předvolání, taky většinou pracují sami. A pak uviděla zlaté odznaky a podrážděnost se změnila v něco hlubšího.

Oslovila ji ta žena.

„Danielle Perryová?“

Její hlas zněl nečekaně laskavě. Ve většině situací by se dalo říct, že je konejšivý. V téhle ale ne.

„Co provedla tentokrát?“

„Jmenuju se Dorothy Gatesová. Pracuju jako detektiv u státní policie. Tohle je detektiv Procopio z městské policie v Emersonu.“

Gatesová se rozhlédla. Bzučák právě vpustil dovnitř další dvojici. Prodejna nebyla moc velká. Začínalo v ní být těsno.

„Můžeme si tu někde promluvit?“

Bobtnal v ní strach. Bůh ví, že Eden se už ocitla v ledasjakých malérech, ale vysvětlení nikdy nevyžadovalo dva detektivy a soukromí.

„Paní Perryová?“

Měli tu sklad, jenže to byl v podstatě pouze trezor o velikosti kumbálu, kde se nebylo kam posadit. Takže zbývala kancelář vedoucího. Steve nebude rád, když mu tam dotáhne poldy.

„Já nevím…“

A vtom se jako na zavolanou dostavil Steve Slater v celé své kráse, včetně chlupaté hrudi a mokasínů. Upřeně se na policisty díval a mračil se tak usilovně, až to trochu vypadalo, že na něj jde mrtvice. Blížil se k nim mlčky, jako by se už teď držel rady svého právníka.

„Tohle jsou detektivové Gatesová a Procopio,“ oznámila mu Danielle, která měla dobrou paměť na jména. „Mohli bychom na chvíli k tobě do kanceláře?“

„Ke mně do kanceláře,“ opakoval mechanicky.

Mezi těch mnoho věcí v kanceláři Stevea Slatera, které by rozhodně nechtěl předvádět policistům, patřil nablýskaný Colt 1911 v pouzdře připevněném pod deskou psacího stolu, nástroj zkázy, který možná má a možná nemá v držení legálně. V těch vzácných případech, kdy do obchodu nechal vstoupit nějaké podezřelé osoby, měl okouzlující zvyk strkat si tu zbraň za předek kapsáčů.

„Ano, to bychom opravdu ocenili,“ ozvala se Gatesová.

Což znamenalo, že Slater neměl na vybranou. Kdyby odmítl, policisté by jenom začali být podezřívaví.

Ukázka elektronické knihy

„Jistě," ucedil tónem, který zněl, jako by mu někdo slepil stoličky vteřinovým lepidlem.

Odemkl dveře klíčem na gumičce a podržel jim je otevřené.

„Máte představu, jak dlouho to bude trvat?" zeptal se, když procházeli kolem.

Gatesová se otočila a sladce se na něj usmála, tvář měla jen kousek od té jeho.

„Tak dlouho, jak bude nutné."

Kdyby byl med žíravina, přesně takový by byl její hlas. Bezpečnostní dveře za nimi ztěžka zapadly. Naproti psacímu stolu stály dvě židle. Gatesová, která se okamžitě a naplno ujala velení, na jednu z nich ukázala.

„Paní Perryová, posaďte se, prosím."

V tu chvíli Danielle pochopila, že jde o ten nejhorší druh špatné zprávy. Takovouhle pobídku, ať se posadí, už jednou slyšela. Když babička dostala infarkt.

„Radši bych zůstala stát," opáčila, jako by tím mohla odrazit to, co se blížilo.

„Prosím," opakovala Gatesová tónem, jehož laskavosti se nedalo odporovat.

A tak si sedla. Gatesová se usadila na tu druhou židli, jenom na krajíček, připravená se okamžitě zase vymrštit, kdyby bylo třeba. Procopio zůstal stát a založil si ruce na hrudi. Od chvíle, kdy Britt na Danielle ukázala, z ní nespouštěl oči. Jeho výraz neprozrazoval žádné emoce. Zkoumal ji, jako by z toho měl později skládat zkoušku.

„Paní Perryová," oslovila ji Gatesová. „Vážně neexistuje žádný způsob, jak tohle sdělit šetrně. Musím vám bohužel oznámit, že Eden je mrtvá."

Ukázka elektronické knihy